

¿Qué pasa aquí?

Tengo que decir como Antonio Manso y en nombre de la Junta Directiva de la Asociación de Vecinos de Ca l'Artigues, que presido, que es lamentable que la agupación del PSC de Lliçà d'Amunt diga mentiras. ¿A quién queréis convencer? ¿Acaso creen ustedes que los ciudadanos son tontos? En lugar de decirle al señor Antonio Díaz que debería dedicarse a realizar la labor de oposición positiva en el Ayuntamiento, se dedique a decir barbaridades y tonterías propias de un niño cabreado, o de una persona a quien se han acabado los argumentos.

¿Es posible que de una vez por todas puedan ustedes dejar de mentir a los ciudadanos/as de este pueblo? ¿Es posible que no tengáis otra cosa que hacer que criticar a otros, lo que el señor Díaz no pudo solucionar estando cuatro años en el Gobierno Municipal con CiU? ¿Por qué no explicáis al pueblo que el señor Díaz se embolsó durante su mandato cerca de 7 millones de pesetas en horas extraordinarias "asistenciales" y ahora las hecha en falta?

¿Por qué permitió que ahora tengamos una deuda de más de 1.500 millones de las antiguas pesetas? Por favor, señores, hagan el favor de olvidarnos de una puñetera vez. ¿O es que somos una pesadilla para ustedes? Dejád trabajar tranquilos a aquellos que quieren hacerlo.

Primer fascículo, seguiremos informando.

**JUNTA AA.VV.
CA L'ARTIGUES
Lliçà d'Amunt**

Surt del mig que molestes

Aquest tema ja va sortir la setmana passada a la revista del Vallès a través de Sílvia Corchs Cutura de Granollers, amb qui estic totalment d'acord en el seu article d'opinió.

La circulació a Granollers crec és un problema diari, al qual l'Ajuntament no hi està fent gaire. El motiu de la meva opinió va també relacionat amb les altes velocitats que agafen els cotxes dins la ciutat. El meu cotxe és un cotxe com qualsevol altre, res de gamma alta ni coses així, i els amortidors també. Per què dic els amortidors? Ara us ho explico. Jo visc al barri Bella-

Miquel Boix i Carreras

Ciudadà de Granollers des de 1945, és llicenciat en ciències químiques. Se li va concedir la "encomienda" d'Alfonso X el 1966, i fa uns mesos va rebre la creu de Sant Jordi. Boix és un home que s'ha mogut en alts càrrecs en el món de les empreses. Dirigir, assessorar, crear llocs de treball i lluitar per entrar a la C.E.E. han omplert una part de la seva vida.

Ha estat professor i director de l'Escola de Treball i ha lluitat pel reconeixement acadèmic de diverses especialitats: mecànica, electricitat, ... Ha fet grans esforços per obrir estudis universitaris, convençut que la humanitat avança gràcies a la cultura i la tecnologia. Ha agafat una jubilació activa amb màsters de gestió d'empresa i conferències a AGEVO i a Òmnium Cultural, de les juntes directives de les quals forma part. Felicitem a l'Ajuntament per haver-li concedit la medalla de la ciutat, en reconeixement de la seva vàlua com a persona, com a professional i com a mestre.

AURORA MASSAT
Presidenta Associació d'Opinió Cívica Granollers

vista, de les Franqueses del Vallès, i cada dia per anar a treballar passo per la zona alta de Granollers, on hi ha el cementiri. Vaig tenir que modificar la meva ruta de baixar pel carrer Venezuela cap a Granollers perquè van posar uns trossos de ferro bestials a terra per a que els cotxes disminuïssin la velocitat. La meva opció va ser baixar pel carrer Josep Carner i cap al Passeig de la Muntanya. No vaig canviar de ruta per no tenir que disminuir velocitat, sinó per les impertinències dels conductors amb cotxes de gamma mitja-alta que poden passar aquests trossos de ferro a alta velocitat i ni adonar-se'n, degut a les bones suspensions dels seus cotxes.

A Bellavista van instal·lar unes plataformes elevadores que no són gens perjudicials per als cotxes, ja que no és un bot brusc, i que fan disminuir la velocitat a tothom, les quals crec són molt efectives. De fet, a la carretera que va a Sant Antoni de Vilamajor, també hi són. Però a Granollers sembla que això d'estalviar diners per a altres coses menys preocupants se'ls hi dona bé, i prefereixen fer aquestes ximpleries als nostres carrers. Ara també han posat aquests ferros a la meva ruta actual, al carrer Josep Carner. Per sorpresa la meva, també van instal·lar fa poc un ferro d'aquests al camí de Santa Quitèria que va del passeig de la Muntanya a la Ronda de Granollers.

Estic fart cada dia de que quan arribo al bot i freno, els cotxes em piten, m'insulten i passen sense exagerar a 80 km/hora pel meu costat quan jo haig de passar a 20 km/hora perquè sinó destrosso el cotxe. I ajudant a la Sílvia, no seria una solució també molt efectiva posar plataformes elevadores a la carretera del Masnou? La gent com la Sílvia tindrien un poble més tranquil sense aquests bojós del volant a altes velocitats. Ara només faltaria que també fiquessin trossos de ferralla a l'esmentada carretera. I per acabar, què ha passat amb la remodelació de l'encreuament entre el carrer Girona i la baixada de l'Hospital? Un semàfor inútil ha solucionat el problema? Haurem d'esperar el pròxim màrtir, oi?

DAVID PORTET BATALLA
Les Franqueses del Vallès

Un cachorro en el laberinto

Tengo 58 años y resido en Granollers. El pasado sábado 26 de febrero mi hija, cuando salía de trabajar en La Garriga a las 21.30h de la noche, al ir a coger el coche para volver Granollers encontró debajo de éste un cachorro de perro de un mes de vida aproximadamente. Su reacción fue sacarlo de debajo del coche y entrarlo, pues hacía bastante frío, ya que era un animal totalmente indefenso que aparentemente había si-

do abandonado. Mi hija decidió llevárselo a mi casa con la esperanza de buscarle alguien que si hiciera cargo de él.

El domingo, ya más tranquilos, miramos de encontrar un amigo o conocido que se hiciera cargo, y buscando nos recomendaron que contactáramos con el Centre d'Acollida del Vallès Oriental de Granollers. El lunes llamamos a la policía municipal de Granollers y les explicamos lo sucedido, para ver si el centro de acogida podía hacerse cargo del animal. Ellos me dieron el teléfono de este centro y seguidamente me puse en contacto con el centro de acogida para preguntarles si podían hacerse cargo del cachorro. Ellos me respondieron que hasta que no se lo comuniqué a la policía local no pueden hacerse cargo de él, y entonces les digo que yo volvería a llamar a la policía para que llamaran al centro.

Vuelvo a ponerme en contacto con la policía y les insisto por favor que hablen con el centro para poder entregar el perro, y ellos me responden que lo harán y me avisarán. Al cabo de unos minutos me llama la policía y me comenta que como el perro ha sido encontrado en La Garriga que me ponga en contacto con la policía municipal de La Garriga para que ellos avisen al centro de acogida. Seguidamente llamo y les explico lo sucedido una vez más, y ellos me responden que contactarán con el centro de acogida y que ya me avisarán. En uno minutos me llaman y me dicen que ya han hablado con el centro y me dicen que hay un problema, y es que cuando mi hija se encontró al perro tenía que haber llamado a la policía municipal para que vinieran y se lo llevaran ellos.

Por todo lo que me explicaron entiendo que coger un cachorro abandonado, en malas condiciones e indefenso para salvarlo de morir de frío o atropellado es algo que tenía que haber hecho, pues ahora es responsabilidad suya. Pido a través de esta carta a los órganos responsables de estas instituciones que lo que da pena es que se subvencione con dinero público la protección de los animales bajo la responsabilidad de algunas personas totalmente irresponsables, cuando hay personas que voluntariamente lo hacen sólo por amor a los animales.

PASCUAL RODRÍGUEZ
Granollers